

DECIZIA NR.

privind soluționarea contestației formulată de **dl.**
înregistrată la Administrația Finanțelor Publice

Dl. formulează contestație împotriva „deciziei” nr. emisă de Administrația Finanțelor Publice, ca răspuns la cererea de restituire a taxei pe poluare pentru autovehicule în sumă de lei.

I. Dl. contestă „decizia nr. emisă la data de de către Administrația Finanțelor Publice de nerestituire a taxei de poluare pentru autovehicule, în sumă de lei.

Contestatorul arată că la data de 11.01.2010 a fost emisă Decizia de calcul al taxei pe poluare pentru autovehicule, prin intermediul căreia a fost obligat la plata sumei de lei, sumă achitată cu titlu de taxa pe poluare pentru autoturismul marca Peugeot tip categoria M1, norma pe poluare E3.

Dl. consideră că această taxa specială pe poluare este nelegală și are caracter discriminatoriu, încălcând normele comunitare art.12, art.13, art.30 și art.90 paragraful 1 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Contestatorul susține că potrivit art.148 din Constituția României, ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelate reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare (alin.2), iar Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării.

Totodată, susține că prin Legea nr.157/2005 de ratificare a tratatului de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană, statul nostru și-a asumat obligația de a respecta dispozițiile din tratatele originare ale Comunității dinainte de aderare, iar jurisprudența Curții de Justiție Europeană a stabilit că legea care se îndepărtează de Tratat nu ar putea să ducă la anularea lui, dată fiind natura sa originală și specială, fără a-l lipsi de caracterul lui de lege comunitară și fără ca baza legală a Comunității să fie pusă la îndoială.

Contestatorul menționează că aceeași decizie definește relația dintre dreptul comunitar și dreptul național al statelor membre, arătând că dreptul comunitar este o ordine juridică independentă care are prioritate în aplicare chiar și în fața dreptului național ulterior, ori, în speță taxa pe poluare a fost introdusă în legislație internă abia în anul 2008. Astfel, principiul ”poluatorul plătește” este aplicat discriminatoriu deoarece a fost reinterpretat și transformat în principiul „unii poluatori plătesc”, respectiv plătesc doar deținătorii de autoturisme înmatriculate după data de 01.07.2008, nu și cei care și-au înmatriculat autoturismele anterior acestei date.

De asemenea, susține că aplicarea art.110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, se referă la o discriminare între impozitele aplicate „produselor altor state membre” și impozite „interne de orice natură care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”. Astfel, această discriminare la care se referă acest text legal are în vedere o comparație între nivelul de impozitare a produselor altor state membre ale Uniunii

Europene, în comparație cu nivelul de impozitare a produselor de pe piața internă a Statului Român.

Contestatorul arată că se impune constatarea că art.110 este aplicabil numai în măsura în care bunul astfel impozitat este un produs al „altor state membre” ale Uniunii Europene, precum și faptul că principiul libertății de circulație se aplică atât produselor care provin din statele membre cât și produselor care sunt localizate în cadrul Comunității și care au fost importate în mod legal dintr-un stat din afara Comunității.

De asemenea, arată că Curtea Europeană de Justiție impune, în respectarea art.110 TFUE, că în stabilirea cuantumului taxei să se țină seama de deprecierea reală a autovehiculului taxat, respectiv de vechimea acestuia.

Contestatorul precizează că art.110 TFUE nu interzice introducerea unui impozit de natură internă, ci numai aplicarea lui discriminatorie și numai în măsura în care discriminarea afectează produsele altor state membre ale Uniunii Europene.

De asemenea, arată că instanța supremă a Uniunii Europene a reținut – în hotărârea Tatu – că autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „produse naționale” ale acestuia în sensul articolului 110 TFUE, iar vehiculele de ocazie cumpărate pe piața statului membru menționat și cele cumpărate, în scopul importării și punerii în circulație în acest stat, în alte state membre constituie produse concurente.

Contestatorul susține că față de considerentele Hotărârii Tatu, se poate reține că art.110 TFUE obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să stabilească regimul astfel încât acesta să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare. Astfel, Curtea de Justiție, a reținut că reglementarea O.U.G. nr.50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, având în vedere că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importate sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30% din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o asemenea sarcină fiscală.

DI. arată că, Curtea Europeană de Justiție a reținut că întreaga reglementare a taxei pe poluare, așa cum a fost instituită prin O.U.G. nr.50/2008 în varantă inițială, contravine art.110 TFUE.

În concluzie, contestatorul susține că în condițiile impozitării discriminatorii a autovehiculelor, impozitare care favorizează autovehiculele second-hand de pe piața internă, solicită admiterea contestației formulate și pe cale de consecință să se dispună restituirea sumei de lei achitată, sumă nedatorată având în vedere că dispozițiile O.U.G. nr.50/2008, modificată prin O.U.G. nr.128/2008, contravin normelor comunitare, care au prioritate față de dreptul intern.

II. Prin adresa nr., organele fiscale din cadrul Administrației Finanțelor Publice au comunicat domnului, răspunsul la adresa înregistrată sub nr., prin care solicită restituirea taxei pe poluare în sumă de lei, achitată cu chitanța seria din data de 11.01.2010, precizând următoarele:

Suma de lei a fost calculată în baza Referatului de calcul al taxei pe poluare pentru autovehicule nr., fiind emisă în acest sens Decizia de calcul al taxei pe poluare pentru autovehicule nr., act administrativ fiscal pe care ar fi avut posibilitatea legală de a-l contesta

în termen de 30 zile de la data comunicării, conform prevederilor art.207 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Temeiul legal în baza căruia s-a plătit suma de lei, conform chitanței seria reprezentând taxa pe poluare pentru autovehicule este O.U.G. nr.50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, cu modificările și completările ulterioare, această procedură fiind declanșată în baza Cererii de calcul a taxei pe poluare pentru autovehicule nr., depusă la A.F.P..

Având în vedere că nu sunt îndeplinite condițiile de restituire prevăzute la art.117 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se poate restitui suma de lei achitată conform chitanței seria, reprezentând încasare taxa pe poluare pentru autovehicule, calculul acestei taxe cât și cuantumul sumei fiind stabilite în mod corect și în temeiul unui act legislativ legal.

III. Având în vedere documentele existente la dosarul cauzei, constatările organelor fiscale, susținerile contestatorului și prevederile legale în vigoare, se rețin următoarele:

În fapt, organele fiscale din cadrul Administrației Finanțelor Publice prin adresa nr. (anexată la dosarul cauzei), au răspuns cererii domnului, înregistrată la A.F.P. sub nr..

În cuprinsul adresei sus menționate, organele fiscale consemnează faptul că nu sunt îndeplinite condițiile de restituire prevăzute la art.117 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât nu se poate restitui suma de lei, achitată conform chitanței seria, reprezentând încasare taxa pe poluare pentru autovehicule, calculul acestei taxe cât și cuantumul sumei fiind stabilite în mod corect și în temeiul unui act legislativ legal.

Deși, dl. contestă „decizia nr.”, solicitând restituirea sumei de lei reprezentând taxa pe poluare, respectiva decizie este în fapt adresa de răspuns a organelor fiscale la cererea acestuia, înregistrată sub nr. la Administrația Finanțelor Publice.

În drept, sunt incidente prevederile art.205 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

”Posibilitatea de contestare

(1) **Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii.** Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.”

coroborat cu prevederile pct.107.1 din H.G. nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

„107.1. Titlul de creanță este actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează obligația de plată privind creanțele fiscale, întocmit de organele competente sau de alte persoane îndreptățite potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

- a) decizia de impunere emisă de organele competente, potrivit legii;
 - b) declarația fiscală, angajamentul de plată sau documentul întocmit de plătitor prin care acesta declară obligațiile fiscale, în cazul în care acestea se stabilesc de către plătitor, potrivit legii;
 - c) decizia prin care se stabilește și se individualizează suma de plată, pentru creanțele fiscale accesorii, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere, stabilite de organele competente;
- [...] „

De asemenea, prevederile art.209 alin.(1) lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stipulează:

„Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei;”

Din analiza dosarului contestației, se reține faptul că, deși dl. a formulat contestație împotriva „deciziei nr.”, aceasta este în fapt adresa de răspuns a organelor fiscale la cererea, înregistrată sub nr. la Administrația Finanțelor Publice, prin care i se comunică faptul că nu-i poate fi restituită taxa pe poluare în sumă de lei, adresă care nu constituie titlu de creanță sau act administrativ fiscal care intră în competența Serviciului Soluționare Contestații din cadrul D.G.F.P. Caraș-Severin, potrivit prevederilor legale mai sus menționate.

Totodată, prevederile art.209 alin.(2) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

”(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”.

coroborate cu prevederile pct.5.3 din Ordinul nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din [Ordonanța Guvernului nr. 92/2003](#) privind [Codul de procedură fiscală](#), care stipulează :

”5.3. Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri, decizia privind stabilirea răspunderii reglementată de [art.28 din Codul de procedură fiscală](#), notele de compensare, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor cuvenite contribuabilului, declarațiile vamale de punere în liberă circulație etc.”

În conformitate cu prevederile legale mai sus citate, se reține că, contestația formulată împotriva adresei nr. de către contestator nu intră nici în competența de soluționare a organelor fiscale emitente.

Având în vedere cele mai sus reținute, precum și prevederile legale menționate în prezenta decizie, **contestația** domnului formulată împotriva adresei nr., intră sub incidența Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, fapt pentru care D.G.F.P. Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații nu se poate investi cu soluționarea acesteia, competența aparținând instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele arătate în prezenta decizie și în temeiul art.205 alin.(1), art.209 alin.(1) lit.a) și alin.(2) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pct.107.1 din H.G. nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pct.5.3 din Ordinul nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din [Ordonanța Guvernului nr. 92/2003](#) privind [Codul de procedură fiscală](#), se:

DECIDE

Constatarea necompetenței materiale de soluționare a Direcției Generale a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații, pentru contestația formulată de dl. împotriva adresei nr. emisă de Administrația Finanțelor Publice